

บทที่ 1

ภายใต้ผืนฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว เรือสำราญสวนตัวลำหูล่นอย่างช้าๆ ไปตามมหาสมุทรแปซิฟิก

บนเรือกำลังมีการจัดงานแต่งงาน ดูจากภายนอกเจ้าบ่าวและเจ้าสาวไม่ต่างจากคนธรรมดาทั่วไป แต่รอยยิ้มอย่างพึงใจของทั้งสองบ่งบอกถึงความสุขใจในช่วงเวลานั้น

"จูบเลย! จูบเลย! จูบเลย!"

ท่ามกลางกุหลาบสีแดงและลูกโป่งหลากสี บรรดาแขกเหรื่อพากันส่งเสียงเชียร์เจ้าบ่าวและเจ้าสาวจูบกัน และในที่สุดเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ทำตามเสียงเรียกร้องด้วยการเริ่มต้นจูมพิตอันร้อนแรง

"เมื่อไรฉันถึงจะได้สวมชุดเจ้าสาวสวยๆ แบบนี้บ้างนะ"

รีนี่ โจวที่ยืนอยู่ข้างเสาท่อนกลมทอดถอนใจเมื่อได้เห็นงานแต่งงานแบบแหวกแนวที่จัดขึ้นบนเรือสำราญ

ปีนี้เธออายุสี่สิบ พี่สาวทั้งสามคนต่างหาคู่หมายที่ถูกใจได้ตั้งแต่อายุสี่สิบ เหลือแต่เธอที่อายุสี่สิบแล้วยังไม่เคยมีความรัก

เพราะอะไรนะ เธอสวยไม่พอนั้นหรือ

6 สาวชนแอบคันใจ

ไม่ใช่

ลูกสาวของมาตามโจวต่างได้รับถ่ายทอดซินตี้ มาทั้งนั้น ลูกสาว ทั้งสี่ของตระกูลโจวจึงดงามอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเธอที่ยิ่งโตใบหน้ายิ่งสวย สะคราญ

เธอมีคิ้วโค้งเรียวตามธรรมชาติโดยไม่ต้องแต่ง มีนัยน์ตากลมโตที่ ทอประกายแวววาวยามกะพริบตา และมีจมูกโด่งเป็นสัน ไม่ว่ามองมุมไหน ก็สวยหยาดเอี่ยม แถมเรียวปากยังเิบอ้มโดยไม่ต้องพึ่งลิปสติก ใครๆ ต่าง บอกว่าเธอสวยเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้

หรือจะเป็นเพราะเธอเรียนไม่เก่ง คะแนนดีไม่พอ เลยไม่มีคนมา จีบ

ก็ไม่ใช่ซะ ผลการเรียนของเธอดีเยี่ยม และเนื่องจากเป็นหนอนหนังสือ ทำให้ชอบอ่านแม้กระทั่งตำราเรียน เธอจึงกลายเป็นศิษย์รักของบรรดา อาจารย์ เพราะอายุแค่นี้ก็สอบเทียบจบเรียนจบปริญญาตรีแล้ว จะว่า เธอเป็นสาวอัจฉริยะยังได้เลย

นั่นแสดงว่านิสัยเธอแย่มากถึงขั้นรับไม่ได้?

นั่นยิ่งไม่ใช่เข้าไปใหญ่ แม้เธอจะไม่ใช่กุลสตรีแบบฉบับที่สุภาพ เรียบร้อย แต่ก็ไม่ใช่คุณหนูที่ถูกตามใจจนเสียนิสัยแน่นอน

เธอเป็นผู้หญิงธรรมดาๆ ยี่สิบปีที่ผ่านมาเธอใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ถึงเวลาเรียนก็เรียน ถึงเวลาพักผ่อนก็พักผ่อน กิจกรรมยามว่างเพียง อย่างเดียวที่ชื่นชอบคือการอ่านหนังสือ แม้แต่หลุยส์ วิตตองยังไม่รู้จัก เธอนั่งรถเมลล์ไปโรงเรียนทุกวัน เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็เก็บมาจากเสื้อผ้าโลหะของ พี่ๆ ทั้งนั้น

แถมเธอยังหารายได้พิเศษด้วยการช่วยอาจารย์ทำงานวิจัย นอกจาก ค่าเล่าเรียนแล้ว เธอไม่ได้ขอค่าขนมพอกับแม่เลย

แล้วทำไมผู้หญิงที่เพอร์เฟกต์ขนาดนี้ถึงไม่มีใครสนใจนะ

พูดไปพูดมา คงเป็นเพราะวันนี้ไม่เหมือนผู้หญิงเอาเสียเลย

ถ้าเธอเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ที่รู้จักใช้เวลาและเงินทองไปกับการ

แต่งตัว หรือรู้จักทำตัวเงื่อนแบบผู้หญิง รู้จักใช้มารยาทหญิงเสียบ้าง ไม่ใช่ทำตัว 'ตามสบาย' เดินไปกินไป แถมยังพูดจาโผงผางตรงไปตรงมากับผู้ชายแบบนี้ เธอคงเป็นผู้หญิงที่น่าสนใจที่สุดในฮาวายทีเดียว เพราะเธอมีทั้งรูปลักษณ์และชาติตระกูลที่ดีพร้อม

แต่เวลาทั้งหมดของเธอกลับถูกใช้อยู่ในห้องสมุด แม้เธอจะมีจินตนาการเกี่ยวกับความรักมากมาย แต่กลับไม่เคยสัมผัสกับความรักจริงๆสักครั้ง ทว่าจนปานนี้เธอก็ยังไม่รู้ว่าทำไมถึงไม่มีใครมาจีบเธอ ได้แต่มองพี่สาวแต่งงานกันไปทีละคน และหวังว่าตัวเองจะโชคดีได้พบรักแท้แบบพี่ๆบ้าง

เธอเป็นหนอนหนังสือ อ่านหนังสือไม่เลือกและชอบหนังสือทุกประเภท จึงเป็นธรรมดาที่จะซึมซับ 'ลัทธิ' ต่างๆ ในหนังสือมาไม่น้อย หนังสือทุกเล่มต่างบอกว่าชีวิตแต่งงานที่มีความสุขต้องมีพื้นฐานมาจากความรัก หากปราศจากความรักก็เลิกคิดเรื่องความสุขไปได้เลย

คนที่ไม่มีประสบการณ์ด้านความรักอย่างเธอจึงไม่มีทางข้ามขั้นตอนโดดไปแต่งงานก่อนมีความรักอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น จะว่าไปแล้วเรื่องแต่งงานสำหรับเธอยังอีกยาวไกล

แถมหมอดูชาวมองโกลคนหนึ่งยังเคยทำนายไว้ว่าเธอกับพี่ๆ จะได้แต่งงานกับผู้ชายที่สูงส่ง และความจริงก็พิสูจน์แล้วว่าหมอดูคนนั้นพูดถูกก็ดูสิ ลิโมเน่ พี่ใหญ่ของเธอแต่งงานกับกษัตริย์แห่งพูอูส ปีน่า พี่รองแต่งงานกับเศรษฐีอันดับหนึ่งของรัสเซีย และอเมซ่า พี่สามแต่งงานกับเจ้าชายแห่งแปร์โรลด์ ส่วนเธอ...ตอนนี้ยังเป็นที่จับตามองของบรรดาเพื่อนฝูงและญาติๆ ว่าจะได้แต่งงานกับผู้ชายที่ดีเลิศขนาดไหน

เฮ้อ...วิธีถนอมหัวใจอย่างกตตัน นี่ถ้าเธอเกิดตกหลุมรักขอทานขึ้นมาจะทำไฉนเนี่ย คำทำนายนี้ทำร้ายกันชัดๆ ทำให้แม่เธออยากมีความรัก แต่ก็กลัวจะต้องเจ็บปวด ความรู้สึกมันขัดแย้งกันไปหมด

"คุณครับ ขอผมเป็นเพื่อนด้วยคนได้ไหมครับ"

เสียงของชายหนุ่มดังขึ้นข้างหู วีนี่เบนสายตาไปที่ต้นเสียง เห็น

8 สาวชนแอบคันใจ

ชายหนุ่มคนหนึ่งถือแก้วแชมเปญอยู่ในมือ เขาสวมสูทโดดเด่นทันสมัย ทรงผมก็จัดแต่งอย่างมีสไตล์

สาวน้อยที่งดามราวตุ๊กตาบาร์บี้เริ่มสนใจเขาแล้ว ชาร์ลลีรีบฉีกยิ้มหวาน ขวนหลงไหล อวดพินขาวสะอาด

วีนี่กลอกตาไปมา ก่อนที่ริมฝีปากคู่งามจะปฏิเสธอย่างชัดเจน "ไม่ได้" ไม่ใช่เขา ไม่ใช่ผู้ชายที่หน้าตาถือว่าโอเคคนนี่

เธอไม่รู้ว่าความรักหน้าตาเป็นอย่างไร แต่เธอรู้อาเธอไม่ได้รู้สึกอะไร กับผู้ชายคนนี่เลย แม้ว่าเขาจะดูเท่ไม่น้อย

ความรู้สึกเป็นเรื่องมหัศจรรย์ อเมซ่า พี่สามเคยบอกเธอว่าเมื่อไร ที่เธอใจเต้นเร็วเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ชาย แสดงว่าความรักมาทักทายเธอแล้ว

ตอนที่พี่สามเจอเจ้าชายแรมซีย์ก็รู้สึกใจเต้นเร็วขึ้น พี่สามเลย ตัดสินในทันทีว่าเจ้าชายแรมซีย์เป็นคู่แท้ของเธอ และหลังจากนั้นก็ตามจับอย่างจริงจัง

แต่ตอนนี้ผู้ชายตรงหน้าไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกหัวใจเต้นเร็วขึ้น แสดงว่าเธอไม่ใช่เนื้อคู่ของเธอ

"ทำไมล่ะ" ชาร์ลลีไม่ยอมแพ้ เพราะเขาไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิเสธมาก่อน "ถ้าคุณห่วงเรื่องแบ็กกราวนด์ของผม คุณน่าจะรู้ว่าแขกบนเรือลำนี้ทั้งร่ำรวย และมีชาติตระกูลสูงส่ง ผมเป็นทายาทของวินด้า กรู๊ป พ่อของผมคือ เทอร์รี่ หลิง มีเส้นสายในแวดวงการเมืองไม่น้อยทีเดียวนะครับ"

แววตาของวีนี่ปรากฏรอยเคลือบแคลง

ยิ่งเห็นผู้ชายตรงหน้า จากที่รู้สึกเฉยๆ ก็เริ่มรู้สึกไม่ชอบหน้าขึ้นทุกที ไม่รู้เขาจะอวดเบ่งอะไรนักหนา ชาติตระกูลชั้นหรือ ยังไงนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่เขาสรางขึ้นเองอยู่ดี ขนาดพี่เขยคนที่สามของเธอเป็นถึงเจ้าชาย แดมอนาคตยังจะขึ้นเป็นกษัตริย์ของแปร์โรลด์ เขายังไม่เคยอ้อวอดตัวเองแบบนี้เลย ก็แค่ทายาทของบริษัทบริษัทหนึ่ง ไม่รู้จะภาคภูมิใจอะไรนักหนา

"คุณเป็นญาติฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชายครับ" ชาร์ลลีคิดว่าเธอเจ็บบเพราะเริ่มสนใจเขาแล้ว จึงประกาศ 'ศักดิ์' ของตัวเองต่อไป "พ่อของผมเป็น

เพื่อนสนิทของญาติผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ผมเองก็เคยเจอเจ้าบ่าวหลายหน เดี่ยวงานแต่งงานครั้งนี้ คุณเป็นคู่ไหนผมนะ"

วีนี่กะพริบตากลมโตอีกครั้ง "ฉันแต่งงานไม่เป็น"

เธอตามมาร่วมงานกับพ่อแม่ เจ้าสาวเป็นลูกบุญธรรมของแม่เธอ วันนี้แม่จึงยุ่งกับการพูดคุยกับเพื่อนฝูงทั้งวัน ทำให้คนที่ไม่ถนัดเรื่องการเข้าหาผู้ใหญ่อย่างเธอถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว

"แต่งงานไม่เป็น?" คำพูดของเธอสร้างความตกตะลึงให้อีกฝ่ายเป็นอย่างมาก ชาร์ลีเลิกคิ้วพลงกลางผิวยิ้มเย้ยมเสนห์ เพราะรู้ว่าผู้หญิงส่วนใหญ่จะแพ้อายิ้มของเขา "ล้อเล่นหรือเปล่าครับ ผู้หญิงบนเรือลำนี้ไม่มีใครแต่งงานไม่เป็นหรอก"

ตระกูลเฮ่อซึ่งเป็นผู้นำด้านอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าของไต้หวัน ยืมเรือสำราญระดับหรูจากเพื่อนสนิทเพื่อแต่งลูกสะใภ้เข้าบ้าน แยกทุกคนบนเรือจึงน่าจะเป็นคนที่พร้อมด้วยฐานะและชื่อเสียง และผู้หญิงไฮโซพวกนี้ก็ชอบขิงขิงเด่นกันจะตาย ใครๆ ก็อยากจะทำสาวแต่บั้นแรกที่นั่นแหละ

"สรุปว่าฉันแต่งงานไม่เป็น" วีนี่อยากจะทำตัวแล้ว เธอยกขากระโปรงขึ้นและหันหลังเดินไปตามดาดฟ้าเรือโดยไม่แม้แต่จะเอ่ยลาตามมารยาทชาร์ลีอีก

นิสัยเธอแปลกดีแฮะ ความรู้สึกอยากเอาชนะกอดตัวขึ้น เขารับตามไปคว้ามือเธอไว้

"ทำอะไรของนาย" ความรู้สึกระแวงระวังกอดตัวขึ้นทุกอณูในร่างเธอเบิกตากลมโตจ้องเขาพลงต้งทำจูโจมหากเขาเกิดทำอะไรบ้าง ขึ้นมา

เนื่องจากเป็นถึงลูกสาวของประธานโรงแรมรอยัล วิตตอง พ่อของเธอจึงจ้างบอดี้การ์ดมาคอยดูแลลูกสาวถึงสองกลุ่ม รวมเป็นแปดคน

เธอชอบเรียนวิชาป้องกันตัวกับบรรดาบอดี้การ์ดตั้งแต่เด็ก ตอนอายุสิบกว่าขวบยังชอบลงไม้ลงมือกับเพื่อนผู้หญิงที่หาว่าเธอเป็นหนอนหนังสือ และมักจะคิดว่าตัวเองก็มีฝีมือพอตัว ทำให้พ่อต้องอารมณ์เสียอยู่บ่อยๆ

10 สาวชนแอบคันใจ

แน่นอนว่าตอนนี้เธอเลิกนิสัยชี้ิ้วลงไม้ลงมือกับคนอื่นแล้ว แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าฝีมือลายมือของเธอไม่เลว สามารถป้องกันตัวเองและจับผู้ชายที่ไร้มารยาทตรงหน้าทุมได้แน่นอน

"ก็แค่เดินรำ ทำไมคุณต้องปฏิเสธอย่างไรเอือขนาดนี้ด้วย" ชาร์ลียังคงไม่ยอมแพ้ จะต้องเดินรำกับเธอให้ได้

"ก็บอกแล้วไงว่าฉันเดินรำไม่เป็น" วินีเลิกคิ้วเรียวงาม

"งั้นเรามาคุยกันก็ได้ ผมชื่อชาร์ลี หลิง คุณล่ะครับ ชื่ออะไร" เขาชักไม่หยุด เพราะยิ่งเธอปฏิเสธ เขายิ่งรู้สึกว่ามีเสน่ห์หน้าค้นหา

"นายมันน่ารำคาญจริงๆ!" วินีหมดความอดทน เธอไม่ชอบผู้ชายคนนี้!

เธอพลิกข้อมือและกลายเป็นฝ่ายคว้ามือเขาไว้ จากนั้นออกแรงบีบอย่างเต็มที่

"โหย!" ชาร์ลีไม่อยากเชื่อว่าสาวสวยคนนี้มีเรี่ยวแรงมหาศาล

"เฮอะ! รู้ฤทธิ์ฉันเสียบ้าง จะได้เลิกต่อแะฉันเสียที!" เธอยกเท้าขึ้นก่อนจะเตะไปที่น่องของเขอย่างแรง

"อ้อ!" ชาร์ลีเจ็บจนต้องกุมขากระโดดเหยิงๆ ผู้หญิงอะไรวะ ดูชะมัด! วินีรีบวิ่งหนีลงจากดาดฟ้า ชายกระโปรงสีเหลืองนวลหายลับไปตรงบันได

แสงจันทร์สาดส่อง อีกด้านของดาดฟ้ามีชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา ยืนอยู่ เขามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างอึ้งๆ สายตาค้นคว้ามองตามเงาร่างที่หายลับไป ใบหน้าคมเข้มปรากฏแววตื้นตะลึงอย่างไม่ค่อยได้พบเห็น

เธอช่างห้าวหาญ แต่ก็งัดงามเหลือเกิน...

ขณะที่มองดูชายหนุ่มที่กรรมตามสนองและกำลังกระโดดเหยิงๆ ไปมาอยู่นั้น จู่ๆ เรียวปากของเขาก็แต่มยิ้ม พลันความคิดหนึ่งก็บังเกิดขึ้นในใจ

เธอไม่เป็นกุลสตรีเอาเสียเลย

วีนี่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง เมื่อแน่ใจว่าหมอนั้นไม่ได้ตามมาก็รีบปิดประตูปังใหญ่ พวงแก้มทั้งสองข้างแดงเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติ หลังการวิ่ง ปอยผมหลุดลุ่ยเล็กน้อย แต่กลับทำให้เธอยิ่งดูอ่อนวัยและน่าหลงใหล

"เกิดอะไรขึ้นคะ" แม่ถามเธออย่างแปลกใจ "คืนนี้มึงงานเต็มรำไม่ใช่เหรอคะ ทำไมคุณหนูกลับมาเร็วจัง"

วีนี่สลัดรองเท้าส้นสูงออก หากไม่ใช่เพราะสวมรองเท้าส้นสูง เธอคงวิ่งได้เร็วกว่านี้ "มีผู้ชายกวนประสาทคนหนึ่งขอหนูเต็มรำ หนูเลยสั่งสอนเขาแล้ววิ่งหนีกลับมาที่ห้อง"

แม่หลับปากพลาซอกุทาน "ตายแล้ว! คุณหนูคนดีของป้า ทำอย่างนั้นได้ยังไงคะ"

แขกบนเรือลำนี้ล้วนแต่ไม่ธรรมดา ไม่ว่าคนที่คุณหนูลงไม้ลงมือกับเขาจะเป็นใคร หากอีกฝ่ายเอาเรื่องขึ้นมาก็ไม่ดีทั้งนั้น

"ใครให้หมอนั้นมาจับมือหนูล่ะ หนูไม่ทันคิดถึงได้พลังมือไป" วีนี่หันหลังให้แม่ถาม "อย่าพูดถึงเรื่องนี้อีกเลยคะ ป้าช่วยหนูถอดชุดก่อนดีกว่า หนูใกล้จะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว"

นี่เป็นเดรสชุดเดียวที่เป็นของเธออย่างแท้จริง ถ้าไม่ใช่เพราะแม่ตั้งต้นจะซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่เพื่อให้เธอใส่มาร่วมงานแต่งงานของญาติผู้ใหญ่ เธอยังอยากจะทำเดรสเก่าของพี่สาวทั้งสามมาใส่ เพราะชุดพวกนั้นยังใหม่ ๆ สวย ๆ อยู่เลย ทิ้งไว้ไม่มีใครสนใจน่าจะเสียตายออก

"คุณหนูก็... ขึ้นยังไม่เรียบร้อยแบบนี้ เดี่ยวก็ขายไม่ออกกันพอดี" แม่ถามช่วยปลดกระดุมเม็ดเล็กๆ บนตัวชุดพลาซอกุทานไปเรื่อย

วีนี่กะพริบตาพลาซอกุทานคิ้วโก่งงาม "หมายความว่า... ถ้าหนูทำตัวเรียบร้อยก็จะได้แต่งงานนั่นหรือคะ"

แน่นอนว่าเธออยากมีความรัก แต่ถ้าต้องฝืนทำในสิ่งที่ไม่ชินนิสัยของตัวเอง เธอยอมแพ้ง่ายตายดีกว่า และถึงยังไงเธอก็ทำตัวเป็นกุลสตรีไม่เป็นอยู่ดี

12 สาวชนแอบคันใจ

"อย่างน้อยคุณหนูจะได้ไม่ทำให้ผู้ชายตกใจหนีไปหมด" แม่นมพูดอย่างไม่สบอารมณ์นัก

"ให้พวกเขาตกใจหนีไปหมดก็ดีไม่ใช่เหรอ หนูจะได้อยู่กับป้าตลอดไป" วินี้อ้อนปากหวาน

แม้ว่าแม่นมจะดูแลพี่ๆ อีกสามคนด้วย แต่เพราะเธอเป็นลูกสาวคนเล็ก แม่นมจึงรักเธอเป็นพิเศษ แม้ปากจะคอยบ่นว่า แต่พอเกิดเรื่องอะไรขึ้น แม่นมจะคอยปกป้องเธอเสมอ ทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองมีแม่สองคน แม่บังเกิดเกล้ากับแม่นม

"ป้าไม่ต้องการให้คุณหนูอยู่กับป้าตลอดไปหรอกค่ะ ป้าอยากให้คุณหนูเป็นฝั่งเป็นฝา ไว้คุณหนูมีลูกเมื่อไร ป้าจะช่วยเลี้ยง" แม่นมยิ้มราวกับมองเห็นอีกหนึ่งชีวิตที่กำลังจะเกิดมา

"ฮา! ตัวหนูเองยังเป็นที่เด็กอยู่เลย จะให้มีเด็กอีกคนเนี่ยนะ ตลกแล้ว!" วินี้ออดชุดเดรสกรวยกรายออก ก่อนจะเปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงผ้าแพรและกระโดดขึ้นเตียง "เหนื่อยจัง ป้าขา หนูจะแช่น้ำอุ่น!"

"ได้ค่ะคุณหนู" แม่นมเดินเข้าห้องน้ำไปจัดเตรียมและถือโอกาสหยิบจานผลไม้ออกมาจากตู้เย็นให้คุณหนู

"ว้าว! องุ่นวานหวาน" เธอกินองุ่นที่โปรดปรานลูกแล้วลูกเล่า อาจเป็นเพราะชื่อเธอเกี่ยวข้องกับองุ่น องุ่นจึงกลายเป็นผลไม้ที่เธอชอบที่สุด

"ป้าคะ หนูอยากได้นมร้อนๆ" วินี้อ้อนไปมาอยู่บนเตียง แพ้ลมตำลึงแผ่กระจายไปทั่ว ดูแล้วเหมือนภาพวาดพู่กันจีน

วินี้อ้อนแม่นมจนง่วงนอนแล้ว แต่ไหนแต่ไรแม่นมจึงไม่อนุญาตให้เธอไปเยี่ยมลีหรือดัดลอน เธอเองก็ชอบที่จะปล่อยให้เส้นผมดูเป็นธรรมชาติแบบนี้ เพราะเธอไม่ค่อยจะรู้เรื่องเกี่ยวกับการจัดแต่งทรงผม

"รู้แล้วค่ะ ป้าเตรียมไว้ให้แล้ว" แม่นมหยิบแก้วนมออกมาจากไมโครเวฟ "คิดอยู่แล้วเชื่อว่าไปงานเลี้ยงแบบนี้คุณหนูจะต้องไม่ทานอะไร คุณหนูนี่ก็แปลก ของดีๆ ทานไม่เป็น กลับชอบทานนมกับองุ่น"

วินี้อ้อนอย่างซุกซน "ก็หนูชอบนี่นา"

ความจริงเธอไม่ได้หิบบ้างอะไรไม่เป็นขนาดนั้น แต่รู้ว่าพออายุมากขึ้น แม่ยมจะชอบคิดว่าตัวเองไม่มีคุณค่า เธอเลยต้องแก่งัดทำตัวเหมือนเด็ก เรื่องอะไรก็ต้องให้แม่ยมคอยดูแล การทำแบบนี้ก็นับเป็นการ 'กตัญญู' วิธีหนึ่งเหมือนกัน

"ป้าคะ เรือลำนี้สะดวกสบายดีจัง มีครบทุกอย่าง มิน่า พี่ถึงได้จะจัด ปาร์ตี้ฉลองงานแต่งงานถึงหกวันหกคืนเต็มๆ หนูว่าต่อให้อยู่บนเรือลำนี้เป็นเดือนก็คงไม่เบื่อ"

พอคิดถึงห้องสมุดขนาดใหญ่บนเรือที่เต็มไปด้วยหนังสือมากมาย เธอก็มีความสุขเหลือเกิน ไม่รู้สึกเบื่อเลยสักนิด

"นั่นเป็นเพราะที่เขาเตรียมการให้คุณหนูเป็นพิเศษ" แม่ยมหิบบเดรสตัวหรูที่ถูกคุณหนูโยนทิ้งส่งๆ อยู่ข้างเตียงขึ้นมาพับ "ห้องของคุณหนูกับห้องของท่านประธานและมาดามตกแต่งหรูพ้อๆ กับห้องสวีตที่โรงแรมอุปกรณ์ต่างๆ จึงครบครัน ดูทำงานแต่งคราวันนี้จะหมดเงินไปไม่น้อย"

"ชุดแต่งงานของพี่ช่วยสวย ป้าน่าจะไปดูนะคะ" หัวของเธอมียแต่ญาติผู้ใหญ่ที่ ส่วนเจ้าบ่าวนะเธอ โทษเถอะ หน้าตาเป็นยังไงเธอยังไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำ

"คุณหนูของป้าใส่ชุดแต่งงานแล้วจะต้องสวยกว่านั้นแน่ๆ ค่ะ" แม่ยมพูดอย่างมั่นใจอกมั่นใจ

วิธีนี้หัวเราะ "ในสายตาของป้า หนูก็ดีไปหมดแหละค่ะ"

ต่อให้ชายไม่ออกก็ไม่เป็นไร มีคนรักเธอมากมายขนาดนี้ เธอก็มีความสุขแล้ว

ชั้นเฟิร์สคลาสของเรือสำราญเป็นห้องชุดสุดหรูไม่ต่างจากห้องชุดของโรงแรมห้าดาว บนโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าทรงยาว ตรงหัวโต๊ะและท้ายโต๊ะมีชายหนึ่งและหญิงหนึ่งนั่งอยู่ ทั้งสองกำลังทานอาหารตะวันตก ด้านข้างมีพนักงานคอยให้บริการ

เฮริค จินไม่ชอบทานข้าวร่วมกับผู้อื่นมาแต่ไหนแต่ไร แต่ซาร่าเป็น

14 สาวชนแอบคันใจ

คู่หมั้นของเขา เธอจึงมีสิทธิ์รับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับเขา

แต่บรรยากาศบนโต๊ะกลับทำให้ซาร่าอึดอัดยิ่งนัก

หญิงสาวถอนหายใจในใจเป็นรอบที่ร้อย ถ้าแต่งงานแล้วเขายังคงเย็นชาและมีท่าทีที่เหินห่างกับเธอแบบนี้ เธอจะโกรธพอกับแม่มากที่หมั้นหมายเธอกับเขาตั้งแต่เธอยังอยู่ในท้อง ทำให้เธอไม่มีโอกาสเลือกคู่ครองด้วยตัวเอง

เฮริกเป็นผู้ชายที่งามสง่า ไม่ว่าเขาจะปรากฏตัวขึ้นที่ไหน ทุกสายตา ก็จะมองมาที่เขา นอกจากนี้ เขายังมีบุคลิกที่โดดเด่น เหมือนเพชรที่ส่องสว่าง แม้อยู่ในที่มืด

แต่นอกจากนี้ล่ะ

สำหรับเธอแล้ว การเข้าใจเขาก็เหมือนการพยายามมองดอกไม้ที่อยู่ท่ามกลางเมฆหมอก มองอย่างไรก็ไม่ชัด ถ้าเขาสนิทสนมกับเธอมากกว่านี้ อีกหน่อยก็คงจะดีไม่น้อย เธอต้องการสามีที่สามารถพูดคุยเรื่องในใจและแบ่งปันทุกขุสขุกับเธอได้ ไม่ใช่สามีที่แม่แต่นั่งทานข้าวด้วยกันยังทำให้เธอรู้สึกเกร็งไปหมด

"สเด็กเนื่อว้วที่นี้สลดตินะคะ ซุปกึ่งมังกรก็เข้มข้น" ซาร่าพยายามหาหัวข้อสนทนา เธอไม่ได้หวังอะไรมากมาย แค่เขาคุยกับเธอบ้างก็พอแล้ว

หลายครั้งที่เธอรู้สึกตัวตัวเองยังสู้อึดวี่เลี้ยงบ้านเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะเธอเห็นเขาเพียรพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงตั้งหลายครั้งหลายหน

เฮ้อ...อยากให้มีออเรียวยาวคูนึ้นลูปศิระะเธอเหมือนที่ทำกับสัตว์เลี้ยงของเขาบ้างจิง เขาในตอนนั้นคอบอูน แต่ต่อหน้าคนอื่นกลับเย็นชาเหลือเกิน

"ผมไม่ค่อยหิว คุณทานเยอะๆ แล้วกันครับ" เฮริกหันสเด็กด้วยท่วงท่าสง่างามโดยไม่แม้แต่จะเหลือบมองคู่หมั้น

ตระกูลเงินกับตระกูลหวังรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ แถมมาตามของทั้งสองตระกูลยังสนิทสนมกันอย่างมาก การหมั้นหมายทายาทตั้งแต่เด็กอยู่ในท้องจิงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

เขามีคู่หมั้นตั้งแต่อายุสองขวบ คู่หมั้นของเขาก็คือซาร่าตัวน้อยที่

ยังอยู่ในครรภ์ของมาตามหวังในขณะนั้น ทันทีที่รู้ว่าเพื่อนรักกำลังตั้งครรภ์ บุตรสาว มาตามจินก็ตัดสินใจเรื่องหมั้นหมายทันที ตอนนั้นเขาเพิ่งจะสองขวบจึงไม่มีสิทธิ์จะได้แย้งใดๆ

เขาไม่ได้คิดว่าซาร่าดีไม่พอ แต่รู้ดีว่าตัวเองไม่สามารถทำให้เธอมีความสุขได้ เขาไม่ใช่ผู้ชายที่อบอุ่นเอาใจใส่ และก็ไม่ชอบเสียเวลาไปกับความรักและคนรัก เขาจึงคาดการณ์ได้ว่าหลังแต่งงานกันแล้วเธอคงจะเหงา และไม่มีความสุข

"เฮริคคะ ไร่ทานข้าวเสร็จเราไปเดินเล่นบนดาดฟ้ากันไหม ดวงดาวข้างนอกสวยมากเลยนะคะ" แม้คำตอบของเขาเมื่อครู่จะสั้นกระชับ ชวนให้เธอผิดหวัง แต่เธอก็ยังอยากให้ออกาสตัวเองอีกสักครั้ง

เธอจะเข้าถึงหัวใจเขาได้ก่อนการแต่งงานไหมนะ เขาช่างสง่างามและสูงส่ง ถ้าเขาเหมือนคนธรรมดามากกว่านี้คงจะดี แต่ในเมื่อเขาเป็นถึงทายาทของโกลเด้น กรุ๊ป โชคชะดาก็ลิขิตให้เขาไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปแล้วล่ะ

"ผมอยากพักผ่อนครับ" แม้จะรู้ว่าซาร่าต้องการการเอาใจใส่จากเขาบ้าง แต่เขาเป็นคนไม่มีหัวใจ แล้วคนที่ไม่มีหัวใจจะมอบความอบอุ่นให้คนอื่นได้อย่างไร

"อ้อ..." ซาร่าหลุบตาลงอย่างเศร้าหมอง เขารู้บ้างไหมว่าทำให้เธอเจ็บช้ำมากี่หนแล้ว นี่เขาจะทรมาณเธอไปถึงไหนกัน

หรือเธอจะได้แค่มองแผ่นหลังของเขาและรอคอยให้เกิดปาฏิหาริย์

16 สาวชนแอบคันไฉ

บทที่ 2

หลังจากปฏิเสธคำชวนของซาราแล้ว หลังเที่ยงคืน เฮอร์คกลับขึ้นฝั่ง
ระเบียงเรือและทอดสายตาไปยังฝั่งทะเลอันเจียบสงบ สายลมพัดผ่าน
จอณผมของเขาย่างแผ่วเบาราวเสียงดนตรีบรรเลง

บนดาดฟ้ามีเก้าอี้อาบแดดตั้งอยู่มากมาย แถมยังมีสระว่ายน้ำ
ขนาดใหญ่ แต่คนที่ใช้บริการของพวกนี้ส่วนใหญ่จะมาตอนกลางวัน
ตอนกลางดึกแบบนี้ บรรดาแขกหรือต่างกำลังนั่งฟังเปียโนอยู่ในบาร์ ทำให้
บนดาดฟ้ามีเพียงเขา

ทะเลยามค่ำคืนช่างสวยงาม ฝืนฟ้าดำสนิทแต่งแต้มด้วยดวงดาวที่
ทอแสงสุกสกาวราวเพชรพลอย ดวงจันทร์กลมโตสะท้อนเงาอยู่บนผืนน้ำ

เขาเดินหน้าไปอีกก้าว นัยน์ตาดำขลับแทบจะกลืนไปกับสีทะเลยาม
ค่ำคืน เขามักจะรู้สึกหัวใจตัวเองเติบโตอยู่ท่ามกลางน้ำทะเลที่เย็นจัด
เพราะมันเฉยชาไร้ความรู้สึก

การมีหน้าตาแบบลูกครึ่งทำให้เขาถูกเพื่อนๆ ล้อเลียนมาตั้งแต่เด็ก
และไม่มีใครยอมเล่นกับเขา พอโตขึ้นเขาก็ยังมีนิสัยเก็บตัวและไม่ชอบคบ
เพื่อนฝูงจนกระทั่งพ่อแม่ของเขาเสียชีวิต เขาจึงแทบไม่เคยสัมผัสความ

อบอุ่นจากครอบครัว และนั่นทำให้เขาโทษตัวเองมาโดยตลอด

ภาพหัวเรือเริ่มปรากฏขึ้นบนผืนทะเล ท้ายเรือปรากฏฟองคลื่นสีขาวท่ามกลางเกลียวคลื่น เขาเหมือนจะเห็นพ่อกับแม่กำลังร้องไห้ให้เขาช่วย พวกท่านตะเกียกตะกายอยู่บนผืนน้ำ

เขาขึ้นตัวออกไปอย่างเหม่อลอยกลางยื่นมือออกไปทางผืนน้ำ... พ่อครับ แม่ครับ ผมมาช่วยแล้ว ผมไม่ดีเอง ถ้าไม่ใช่เพราะผม พ่อกับแม่ก็คงไม่ตาย...

"เดี๋ยวคุณ!"

หัวใจของวีนี่แทบจะกระดอนออกจากอก มีคนจะฆ่าตัวตาย ผู้ชายที่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกางเกงสีดำนากำลังจะฆ่าตัวตาย!

เฮริคฆฆฆคิดว่าก่อนจะเหลือบมองหญิงสาวที่กำลังวิ่งมาทางเขาอย่างรวดเร็ว

แววตาของเขาเป็นประกายขึ้นวูบหนึ่ง

"ทำไมคุณถึงคิดไม่ตก ทำแบบนี้ไม่กลัวพ่อแม่จะเสียใจจ้ะหรือ" วีนี่เบรกดตรงหน้าเขากะทันหัน พาให้สายตาของทั้งคู่ปะทะกัน

วินาทีนั้นเหมือนมีกระแสไฟฟ้าไหลเวียนอยู่ในอากาศ

ลมจากทะเลพัดผ่านมา วีนี่ได้แต่กะพริบตาปริบๆ

เขาไม่เหมือนคนอื่น

ดูสิกลับ ทั้งยังสูงส่ง

บุคลิกงามสง่าหาได้ยากแบบนี้ดึงดูดสายตาเธอเต็มๆ เธอไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไรถึงได้หลงไหลไปกับเสน่ห์ที่แผ่ออกมาจากตัวผู้ชายคนนี้

"ขอโทษครับ คุณว่าอะไรนะ" น้ำเสียงทุ้มนุ่มกับแววตาสิบล้อดูน่าหลงไหลไม่แพ้กัน

เขาเพิ่งเจอเธอเมื่อวานนี้เอง เธอมีรูปร่างออร์ชรสมส่วน เครื่องหาคมเข้มงดงาม ทั้งยังมีเรือนผมดำขลับที่ยาวประบ่า

เสื้อผ้าที่เธอสวมอยู่ดูเรียบง่ายทว่ามีราคา เธอดูสุดโลโก้โก้ แต่กลับไม่มีความอ่อนโยนแบบผู้หญิง อาจเป็นเพราะ 'ความไม่เป็นกุลสตรี'

18 สาวชนแอบคันใจ

นี่เองที่ดึงดูดสายตาของเขา จนกระทั่งพรหมลิขิตทำให้เขาได้มาพบเธอ

"เอ่อ...คือ..." วินนี่เป็นคนทำลายความเยียบก่อน พวงแก้มของเธอแดงเรื่อด้วยความเขินอาย ดีที่เป็นตอนกลางคืน เขาเลยไม่เห็น ไม่งั้นคงได้ขายหน้าแน่ "ดูเหมือนฉันจะเข้าใจผิด คุณไม่ได้จะฆ่า...เอ่อ ฆ่าตัวตายใช่ไหม"

แม้จะพบกันครั้งแรก แต่ดูเหมือนเธอรอเวลานี้มานานแสนนาน และเขาเองก็มองเธอด้วยสายตาแปลกๆ

"ฆ่าตัวตาย?" เฮอร์คจ้องเธอเขม็ง

นั่นถือเป็นศัพท์ใหม่ในพจนานุกรมเขาทีเดียว เขาเป็นทายาทของโกลเด้น กรู๊ป จะมีสิทธิ์ฆ่าตัวตายได้อย่างไร "คุณคิดว่าผมจะฆ่าตัวตายถึงได้รับริงมาห้ามผมงั้นหรือ"

"ฉันว่าผมเกินไปใช่ไหมคะ" วินนี่ตำหนิตัวเอง เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่ละเอียดรอบคอบมาแต่ไหนแต่ไร "แขกบนเรือลำนี้ต่างมาร่วมงานแต่งงานกันทั้งนั้นแล้วจะคิดสั้นได้ยังไง ฉันนี่โง่จริงๆ"

หัวใจเธอเต้นรัว ภายใต้แสงจันทร์ ดวงตาเขาเหมือนเปี่ยมด้วยอำนาจที่เธอไม่สามารถต้านทานได้ จู่ๆ หัวใจเธอก็เปี่ยมด้วยความรู้สึกหวานล้ำราวกับการพบกันของพวกเขาได้ถูกโชคชะตากำหนดไว้แล้ว

"ผมควรจะขอบคุณที่คุณมีน้ำใจ" เขาเผยรอยยิ้มอบอุ่นอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

เธอก็ถึงกับว่าตัวเองว่าโง่ตรงๆ แบบนี้เลยเธอ เขาอยากหัวเราะออกมาจริงๆ

"ทำไมคุณถึงไม่เข้าไปข้างใน" วินนี่สงสัยว่าทำไมเขาถึงมายืนตากลมอยู่ตรงนี้ คืนนี้ลมแรงมาก การยืนอยู่บนดาดฟ้าแบบนี้ไม่โรแมนติกละสักนิด "ข้างในมีกิจกรรมตั้งเยอะ คุณไม่ไปสนุกกับพวกเขาหรือ"

"แล้วคุณล่ะครับ" เขาไม่ได้รู้สึกไม่ชอบการชักชวนอย่างตรงไปตรงมาของเธอ "ทำไมถึงไม่เข้าไปร่วมสนุก กลับมาอยู่บนดาดฟ้า"

พอได้ยินอย่างนี้วินนี่ก็อารมณ์ขึ้น "บอกตามตรง ฉันเข้ากับพวกเขา

ไม่ได้เลย ฉันเข้าสังคมไม่เป็น เดินร่ำไม่เป็น ต้มเหล้าไม่เป็น ไม่รู้เรื่องแฟชั่น ไม่รู้เทรนด์ใหม่ๆ ไม่รู้จักแบรนด์เนมและเพชรพลอย..." พลันเธอก็ยกมือขึ้นปิดปาก

ไม่แน่ว่าอาจจะชอบผู้หญิงเรียบร้อยก็ได้ แล้วเธอจะรีบเผยธาตุแท้ของตัวเองไปทำไม

"ฉันหมายความว่าอากาศในนั้นไม่ค่อยถ่ายเท ฉันเลยออกมาสูดอากาศค่ะ" เธอแก้ตัว

เปลี่ยนคำพูดหน้าตาเฉยเลยแฮะ มุมปากของชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว และเพราะรอยยิ้มนั้นที่ทำให้เขายังดูหล่อเหลามากขึ้น "ผมก็เหมือนกัน ไม่ชอบที่ที่คนพลุกพล่าน"

"จริงหรือคะ" วินีรู้สึกว่าเขามีจุดที่เหมือนกัน "งั้นคุณรู้หรือเปล่าว่าบนเรือลำนี้มีสถานที่หนึ่งที่ไม่เคยมีคน"

เฮริคมองนัยน์ตากลมโตที่ทอประกายสุกใสของเธอกลางสายหน้า "ไม่รู้ครับ"

เขาใช้ห้องพักเหมือนเป็นห้องทำงาน และส่วนใหญ่จะนั่งคิดโปรเจกต์การลงทุนของบริษัทอยู่ในห้อง ต้องเป็นอาโมเคิลมาเคาะประตู เขาถึงจะให้เกิดรตออกไปพบปะผู้คน

"ที่ไหนครับที่ไม่เคยมีคน" หากพูดตามตรง สิ่งที่ทำให้เขาสนใจไม่ใช่สถานที่ลึกลับนั้นหรอก แต่เป็นความตื่นเต้นที่ฉายอยู่บนใบหน้าเธอต่างหาก

"ห้องสมุด!" นัยน์ตารูปอัลมอนด์ของหญิงสาวเปล่งประกายสดใส เธอทำไม้ทำมือประกอบการอธิบายใหญ่ "บนเรือมีห้องสมุดที่ใหญ่มาก ฉันชอบไปอยู่ที่นั่นครึ่งละหลายชั่วโมง แต่ไม่เคยเจอใครเลย"

เฮริครู้สึกแปลกใจเล็กน้อย และรู้สึกขบขันนิดๆ ด้วย
ห้องสมุดงั้นหรือ

สาวสวยที่มาร่วมงานแต่งงานบนเรือสำราญแบบเธอ วันๆ เอาแต่ขลุกอยู่ในห้องสมุดนี่นะ?

ดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลแฮะ เขารู้ว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบไปร้าน

20 สาวชนแอบคันใจ

เสริมสวยหรือทำสปาบนเรือ แถมเรือลำนี้ยังมีแหล่งช้อปปิ้งสินค้าชั้นนำที่กินพื้นที่ทั้งชั้นของเรือ แม้แต่ซาราที่สุภาพเรียบร้อยยังอดใจไม่ไหว ซื้อเสื้อผ้าในซีซั่นนี้กลับไปตั้งหลายถุง

"คุณไม่รู้ใช่ไหมว่าห้องสมุดอยู่ที่ไหน" เธอนึกว่าเขาทำท่าขยับมุมปาก เพราะคิดว่าตัวเองโลกแคบในขณะที่เธอเป็นคนกว้างขวาง แต่คุณตาสอนเธอว่ามีความสุขคนเดียวไม่สู้แบ่งปันความสุขให้คนอื่น "มีปากกาไหม ฉันจะวาดแผนที่ให้ดู!"

เขายื่นปากกาหมึกซึมราคาแพงที่พกติดตัวอยู่เสมอให้เธอ สงสัยว่าเธอจะวาดแผนที่ใอะไร

"นี่ไง ห้องสมุดอยู่ตรงนี่..."

เฮริคมองเธออย่างตกตะลึง

เธอถึงกับวาดแผนที่บนฝ่ามือ?

เมื่อเห็นสายตาของเขามองมา วินีก็รีบซ่อนทั้งมือและปากกาไว้ด้านหลัง

สวรรค์! เธอทำอะไรอยู่เนี่ย เขาจะต้องหักคะแนนความประพฤติเธออยู่ในใจแน่ เพราะไม่มีกุลสตรีที่ไหนทำแบบนี้!

"ฉันหมายความว่าไว้วันหลังฉันจะวาดแผนที่ให้คุณดู วันนี้...วันนี้คุณถือซะว่ายังไม่เห็นอะไรแล้วกัน" วินีพูดอย่างกระอักกระอ่วน

เฮริคอดหัวเราะไม่ได้

รอยยิ้มของเขาน่าหลงใหลกว่าห้องฟ้าอันกว้างใหญ่เสียอีก วินีอธิบายความรู้สึกในตอนนั้นของตัวเองไม่ถูก รู้แต่ว่าตั้งแต่สบตากับเขาเมื่อกี้ หัวใจของเธอก็เต้นเร็วเหมือนหัวรถไฟที่เสียการควบคุม และเอาแต่จะพุ่งไปหาเขาโดยไม่สามารถเบรกตัวเองได้

"งั้นฉันขอตัวก่อนนะคะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ"

วินีไม่รอให้เขาตอบ เธอรีบวิ่งหนีเข้าไปในตัวเรือทันที

ความจริงเธออยากคุยกับเขาต่อ แต่กลัวว่าจะเปิดเผยธาตุแท้ของตัวเองจนทำให้เขาตกใจหนีไป

เธอต้องการคนที่รักเธอคนที่เธอจะบอกเธอว่าเธอควรจะทำอย่างไร จะไปตามจีบเขาแบบที่อู๋ คงไม่ได้

"ป้า หนูมีความรักแล้ว!"

"คุณหนูมีความรักเธอคะ กับใครละ หรือกับพ่อหนูที่คุณหนูชอบเขาเมื่อวานนี้" โบราณว่าไม่ทะเลาะไม่รู้จักกัน ดูท่าคุณหนูของเธอคงมีวาสนากับเขาน่าดู

"ไม่ใช่ซะหน่อย! ดวงหนูไม่ช่วยขนาดนั้นหรอก" หมอนั่นทำให้เธอหมดอารมณ์ แต่เขา...แค่คิดถึงใบหน้าคมสันของเขา เธอก็ตื่นตื่นไปหมดแล้ว

"หนูเพิ่งรู้จักเขาบนดาดฟ้าเมื่อกี้" วีนี่ตอบอย่างเขินๆ

"เขาชื่ออะไรคะ ที่บ้านทำอะไร แล้วตัวเขาเองทำอาชีพอะไร" แม่นมตื่นตื่นกว่าเจ้าตัวเสียวอีก ช่วยไม่ได้นี่ คุณหนูของเธอมีความรักครั้งแรก เธอกลัวว่าคุณหนูอายุยังอ่อนต่อโลกจะถูกคนอื่นหลอกเอาง่ายๆ

"หนูไม่รู้" ใบหน้ารูปไข่ของวีนี่ยังเต็มไปด้วยความเพื่อฝันหลงใหลราวกับเรื่องพวกนั้นล้วนไม่สำคัญ

"ไม่รู้?" แม่นมรับไม่ได้กับ 'ความรัก' ง่ายๆ แบบนี้ของคุณหนู "คุณหนูนี่ก็ ทำไม่ไม่ถามชื่อเสียงเรียงนามของเขาละคะ"

"ก็หนูเกรงใจนี่คะ" วีนี่ยิ้มเขินๆ จู้ๆ เธอก็เหมือนตุ๊กตาบัลเลต์ใส่ถ่านเธอยิ้มแฉ่งพลงหมุนตัวไปที่ข้างเตียง มือสองข้างกางออกและจู้ๆ ร่างเล็กออรชรก็ทั้งตัวลงบนเตียง สายตาจับจ้องอยู่บนเพดานที่แกะสลักอย่างสวยงาม วีนี่กลอกตาไปมา แล้วจู้ๆ ก็หัวเราะเสียงใส สีแดงเรื่อแผ่กระจายไปทั่วพวงแก้ม

น่าขำจริงๆ เธอถึงกับคิดว่าเขาจะฆ่าตัวตาย แถมยังรีบร้อนจะไปห้ามเขา ตินะที่เธอไม่ได้พุ่งไปหาเขาทั้งตัวแล้วลากเขาออกมาจากกระเบียงเรือ ไม่งั้นคงได้ขายหน้ากว่านี้แน่

เขาเป็นใครกันนะ ทำไมบุคลิกถึงสง่างามโดดเด่นกว่าคนอื่นขนาดนั้น คงไม่ใช่พวกเจ้าชายหรืออะไรทำนองนั้นหรอกนะ

22 สาวชนแอบคันใจ

เฮ้อ...ฝันไปถึงไหนนะเรา โลกนี้จะมีเจ้าชายเยอะขนาดนั้นเลยหรือ และที่สำคัญ เจ้าชายจะบังเอิญมาเจอลูกสาวตระกูลโจวทั้งหมดได้อย่างไร

"ป้าคะ ป้าว่าพวกผู้ชายจะชอบผู้หญิงอย่างหนูไหม"

"จะไม่ชอบได้ยังไง" แม่นมเป็นผู้พิทักษ์ที่ซื่อสัตย์ที่สุดของวีรณี "คุณหนูทั้งสวยทั้งฉลาดทั้งนิสัยดี ไม่เพียงเอาเงินที่ได้จากการทำงาน พาร์ตไทม์อย่างยากลำบากไปบริจาคให้บ้านเด็กกำพร้า GLEN แต่ยังไปเป็นอาสาสมัครในห้องผู้ป่วยระยะสุดท้ายทุกอาทิตย์อีก ผู้หญิงดี ๆ อย่างคุณหนูจะไปหาที่ไหนได้อีก ป้าว่าไม่มีผู้ชายคนไหนที่ไม่ชอบคุณหนูหรอก ค่ะ"

"แต่หนูไม่เหมือนผู้หญิงเลขลัคนิด" วีรณีถอนหายใจ

เธอน่าจะหัดทำตัวเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ บ้าง ไม่นาเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องสมุดเลย ผู้ชายอย่างเขาคงไม่ชอบนอนหนังสือแน่ๆ

"จริงสิ หนูฝึกเป็นกุลสตรีตอนนี้เลยก็ได้นี่นา!" วีรณีลุกขึ้นนั่งอย่างตื่นเต้น เธอดีดนิ้วพุดว่า "หนูจะไปหาข้อมูลเดี๋ยวนี้แหละ!"

วีรณีกระโดดลงจากเตียง ก่อนจะรีบร้อนสวมรองเท้าและวิ่งออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

"คุณหนู!" แม่นมห้ามไม่ทัน ได้แต่ทำตาค้อน

คุณหนูผู้อัจฉริยะของเธอนี่จริงๆ เลย ไม่มีใครที่แม้แต่จะฝึกเป็นผู้หญิงก็ต้องฟังตำราหรอก เห็นแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้

ดูท่าจะเปลี่ยนคุณหนูของเธอเป็นผู้หญิงที่มีความเป็นผู้หญิงอย่างแท้จริงคงต้องใช้เวลาอีกนานทีเดียว แต่เธอจะคอยดู คอยดูว่าคุณหนูของเธอจะกลายเป็นกุลสตรีได้อย่างไร!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)